

Nejvyšší soud se usnesl podle § 47 j. n. na oznámení okresního soudu v Jičíně o jeho záporném sporu s okresním soudem v Ružomberoku o příslušnost k projednávání pozůstalosti po Anně Č., zemřelé dne 14. listopadu 1938 v krajské veřejné nemocnici v Ružomberoku, tak, že příslušným k projednávání pozůstalosti po Anně Č. je okresní soud v Ružomberoku.

Důvody:

Krajská veřejná nemocnice v Ružomberoku zaslala dopisem ze dne 16. listopadu 1938, č. 2752/38, okresnímu soudu v Jičíně seznam pozůstalostních věcí po Anně Č., narozené dne 5. srpna 1885 v Jičíně, tamtéž příslušné, které dne 14. listopadu 1938 v nemocnici zemřela. Zároveň zaslala dotčené svršky jmenovanému okresnímu soudu. Uvedený soud provedeným šetřením zjistil, že Anna Č. příslušela podle domovského práva do Pardubic, byla do 1. listopadu 1938 ve službě v Rybárpoli (okres Ružomberok), a že po vystoupení ze služby bydlila pravděpodobně v hotelu M. v Ružomberoku, neboť odtud jí byly přineseny věci do Krajské veřejné nemocnice v Ružomberoku, do níž byla dne 9. listopadu 1938 přijata a v které dne 14. listopadu 1938 zemřela.

Hledíc na výsledek konaného šetření postoupil okresní soud v Jičíně spisy okresnímu soudu v Ružomberoku jako soudu příslušnému k projednávání pozůstalosti podle § 105 j. n. ve znění zák. č. 130/1930 Sb. z. a n.

Okresní soud v Ružomberoku vrátil spisy okresnímu soudu v Jičíně s doložením, že svou příslušnost neuznává, ježto ustanovení § 105 j. n. na Slovensku neplatí a Anna Č. v obvodu okresního soudu v Ružomberoku neměla řádné bydliště.

Jsou tu proto podmínky k rozhodnutí záporného sporu o příslušnost podle § 47 j. n.

Podle zákonných předpisů platných na Slovensku jest příslušný k projednávání pozůstalosti okresní soud, v jehož obvodě měl zůstavitel poslední bydliště; neměl-li tohoto bydliště, okresní soud místa úmrtí §§ 6, 7 zák. čl. XVI:1894. Podle posledního bydliště i místa úmrtí jest proto podle výsledku konaného šetření svrchu vylíčeného příslušný k projednávání pozůstalosti po Anně Č. okresní soud v Ružomberoku.

Čís. 17192.

Veřejnou obchodní společnost jest pokládati za třetí osobu ve smyslu § 37 ex. ř., oprávněnou k žalobě o nepřipustnost zatímního opatření povoleného soukromému věřiteli veřejného společníka pro jeho soukromý dluh, byly-li jím zasaženy předměty, jež patří do jmění veřejné obchodní společnosti.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1939, R I 1529/38.)

Srov. rozh. č. 15246, 6351 Sb. n. s.

Žalující veřejná obchodní společnost »L. Hermanos« v La Paz v Bolívii se domáhá žalobou výroku o nepřípustnosti prozatímních opatření, povolených žalovanému usneseními krajského soudu civilního v P. pod č. j. Ck VI 254/37-4 a 6 k zajištění nároku proti Karlu L., veřejnému společníku uvedené společnosti, na zaplacení 31.250 amer. dol. s příslušenstvím, tvrdíc, že předměty dotčené uvedenými zatímními opatřeními jsou jejím vlastnictvím a že takovéto společenské jmění nemůže sloužiti zajištění pohledávek soukromých věřitelů některého společníka. Soud první stolice zamítl žalobu a v otázce, o niž jde v právní větě, uvedl v důvodech: Veřejná obchodní společnost není zvláštním právním podmětem, odlišným od fyzických osob společníků. Jest to útvar obchodního práva, upravený předpisy směřujícími k regulaci společenského podnikání, nelze jí však přiznati samostatnou právní osobnost. Žaluje-li, nutno v podstatě pokládati za žalobce společníky samy. Podle toho není možno pokládati žalující veřejnou obchodní společnost za »třetí osobu« ve smyslu § 37 ex. ř. a již z tohoto důvodu nebylo možno vyhověti žalobě podané jménem obchodní společnosti »L. Hermanos«. Odvolací soud zrušil s výhradou právní moci napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Běží o otázku, zda žalobkyně jakožto veřejná obchodní společnost, jež má za společníky bratry Efraima a Karla L., může žalobní právo uplatňovati sama a zda k tomu je způsobilá, nejsouc podle platné praxe zvláštním podmětem ani právnickou osobou, a zda proto nemůže býti »třetí osobou« ve smyslu § 37 ex. ř. Odvolací soud jí v napadeném usnesení povahu této »třetí osoby« přiznal a tomu stěžovatel odporuje. Činí tak však neprávem.

Podle zjištění je žalobkyně zapsána jako obchodní firma v rejstříku města La Paz v Bolívii a platí pro veřejnou společnost tamže předpisy čl. 225, 226, 237, 238, 266 bolivijského obchodního zákona, jež jsou v podstatě obdobné s příslušnými předpisy tuzemského obchodního zákona.

Je-li tomu tak, pak může žalobkyně jako obchodní společnost nabývatí práv a vcházeti v závazky, nabývatí vlastnictví a jiných věcných práv na pozemcích, před soudem žalovati a býti žalována (čl. 111 obch. zák.). Její jmění tvoří zcela samostatnou část jmění společníků, oddělenou fakticky a právně od soukromého jmění společníků (rozh. č. 4827, 6584, 8491 Sb. n. s.), a záleží ve vkladech do společnosti vložených a z jmění, jehož nabyta a nabývá z provozu obchodní živnosti (čl. 91, 111 obch. zák.), jež je vázáno pro účely společnosti a společníkům přísluší na něm jen nárok na podíl, který se objeví při zrušení společnosti podle společenské smlouvy, tak zvaný vypořádací podíl, a jen tento podíl podléhá exekuci soukromých věřitelů některého společníka za podmínek čl. 126 obch. zák.

Třebaže veřejná obchodní společnost není pro obor hmotného práva samostatnou právnickou osobou, nelze jí hledíc na předpisy čl. 111 obch. zák. upřít právo uplatňovati pod společným jménem firmy žalobní právo (§ 1 c. ř. s.), jež je ve vztahu k jejímu samostatnému společenskému jmění a které bylo zásahem soukromého věřitele jednoho společníka dotčeno.

Za vylíčeného stavu věci správně pohlížel odvolací soud na žalobkyni jako na »třetí osobu« ve smyslu § 37 ex. ř. Nezáleží na tom, že společník Karel L. je ve sporu Ck VI 254/37 žalován jako dlužník, a není oprávněna stěžovatelova výtká, že by mu nynější žalobou bylo umožněno vyloučiti ze zabavení polovinu obstavených strojů jemu náležejících, neboť tyto stroje jsou součástí samostatného společenského jmění, jež nutno rozlišovati od soukromého jmění společníků, a v souzeném případě vystupuje jako žalobkyně veřejná obchodní společnost a nikoli firma kupce jednotlivce, tedy by po případě mohla stěžovatelova výtká býti důvodná (rozh. č. 6351 Sb. n. s.).

Poněvadž řízení v prvé stolici zůstalo kusé pro jiný právní názor zastávaný prvním soudem, právem odvolací soud jeho rozsudek zrušil a nařídil mu, v jakém směru je nutno řízení doplniti.

Čís. 17193.

Podle vyrovnání soudem potvrzeného a podle výpisu ze seznamu přihlášek nelze povolití exekuci, bylo-li vyrovnání věřiteli přijato a skončeno před účinností vyrovnacího řádu č. 64/1931 Sb. z. a n. (před 1. srpnem 1931).

(Rozh. ze dne 24. ledna 1939, R I 1566/38.)

Srov. rozh. č. 13471, 13408, 12303, 11689 Sb. n. s.

Vymáhající věřitel navrhl, aby mu byla podle vykonatelného usnesení krajského soudu obchodního v P. o potvrzení vyrovnání ze dne 29. ledne 1929, č. j. Kv 69/27-82, a podle výpisu ze seznamu přihlášek ze dne 14. července 1938, č. j. Kv 69/27-112, povolena k vymožení 9.487 Kč 25 h s přísl. exekuce zabavením a přikázáním nároku k vybraní, příslušejícího povinnému proti Z. bance v P. na vydání vkladní knížky a deposit. Soud prvé stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

V rozhodnutích č. 13408, 13471 Sb. n. s. (srov. i rozh. č. 11689 a 12303 Sb. n. s.) bylo vysloveno a odůvodněno, že bylo-li vyrovnací řízení pravoplatně skončeno před 1. srpnem 1931, nelze na ně vztaho-